

SZENT MÓR ÚJSÁG
2025. TAVASZ

Szerkesztőség tagjai:

Czopf Dávid

Fejes Csenge

Tatai Anna

Reinodli Júlia

Lomb Éva tanárnő

Koleszár Viktória könyvtáros

Tartalom:

Előszó

Utazás, A Gyámom, Örök álarc (versek)

Tapasztalat (képregény)

Egy felejthetetlen nyaralás (novella)

Toszkánai Anzix (képriport)

Búcsúzóul (vers)

Mi lenne ha újrakezdhetném? (vers)

Természetképek (képriport)

„Meghódítottuk Svájcot” (úti beszámoló)

Kék labda (novella)

Előszó

Kedves Diákok, Tanárok, kedves Szent Mór!

Nagy hírünk van. **Visszatért a suliójság!**

Év elején ötlött fel bennünk a gondolat, hogy sok idő után újraélesszük, visszahozzuk újágunkat. Most örömmel mutatjuk be nektek. Az ötletünk még nem teljesen kiforrott, sok mindent kell kitalálnunk, megterveznünk, (például az újság nevét) a lényeg, hogy visszahozzuk és végre ismét legyen suliójságunk. Reméljük, ez egyfajta közösségépítő erő is lesz, egy hely, ahol a diákok hangja hallatszik, ahol megoszthatjuk alkotásainkat, sikereinket, gondolatainkat.

Ez az első, új szám a kezdés – vagy inkább a visszatérés. Izgatottan vágtunk bele, és reméljük, hogy ti is örömmel fogadjátok. Bízunk benne, hogy a jövőben egyre többen csatlakoztok majd a szerkesztői csapathoz – akár íróként, rajzolóként, fotósként, vagy csak egy jó ötlettel. Ez az újság mindannyiunké, és csak együtt tudjuk igazán színessé, mórossá tenni.

Fogadjátok hát sok szeretettel ezt az első számot!

Reinodli Júlia 9.G

Utazás

(József Attila emlékére)

*A szobámba állva írom le e pár sort,
Az állomáson várva, mint szellőben szál por,
A vonat előtt csendben, egy apró könny cseppen,
Szent Péter előtt ördöggé lettem.*

A Gyámom

*Egy apró kép fárad bennem,
mint beteg a műtét után,
némán sújtva elszelel,
de haza nem talál.*

*Félnék én, hogy baja esik,
de már félni sincs erőm,
hiába tudom, hogy veszít,
a kipusztult csatamezőn.*

*Útra kelnék keresni,
de magához láncol a fájdalom,
már nem én, csak az emlékem tud szeretni,
szigorú gyám a Száanalom.*

Örök álarc

*Egy megkopott tekintet tükrében,
Magam látom mezítelen,
Fuldoklok, a szavak a torkomon akadnak,
Hamis véremből hazug virágok sarjadnak.*

*Kezemen a ráncok egymásba fonódnak,
E gazok benne egy csokorban.
Némán állunk egymással szemben.
S tűnődöm vajon felismersz-e engem?*

*Hitehagyott, meztelen lelkem,
Nem szomjazza már a hamis szerelmet,
Túl sokat éltem az álarcom mögött,
Én megöregedtem, de az maradt az örök.*

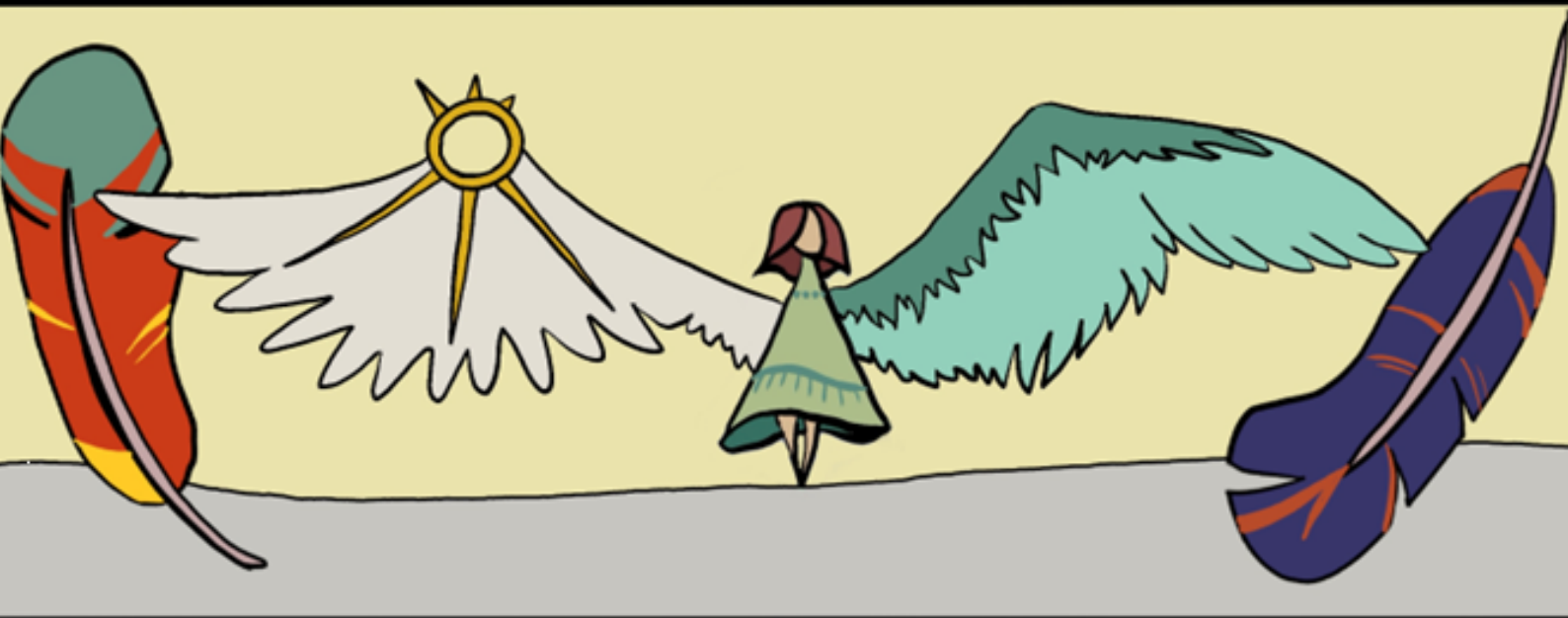
Fejes Csenge, 10. G

kép: Marton-Bódi Márton 9.G

TAPASZTALAT

Egy felejtethetlen nyaralás

Végre megállt a komp, és nyitják a kapukat. El sem hiszem, hogy ideértünk! Mikor a kompról kinézve megláttam az Adrián ezt a kis szigetet, Vis szigetét, rögtön úgy gondoltam, hogy ez egy nagyon jó nyaralás lesz. Eszembe jutott az az emlék, mikor anyáék mondták, hogy hova megyünk nyaralni, azonnal kinyitottam az atlaszt és megnéztem, merre van ez a sziget.

- Azta! - mondja a húgom, miközben elhaladunk a hatalmas sziklák mellett. El kell ismernem, valóban elég szép a táj.

- Forduljon balra! - szólal meg egy gépi hang apu telefonjából.

- És ideértünk! - mondja anya.

Tényleg megérkeztünk, már pont itt volt az ideje. Most erre az elkövetkezendő egy hétre pont eleget utaztam. Leparkolunk.

Éppen pakoljuk ki a csomagokat, mikor felénk szalad egy fiatalember. Körülbelül annyi idős lehet, mint én, tehát tizenhat-tizenhét éves. Kezet fog apukámmal, majd felénk indul. Mindenkiel egyesével kezet fog, bemutatkozik. Mikor épp én következnék, egy kicsit elbizonytalanodik, hogy most mit is kéne csinálnia. (Talán az zavarja meg, hogy három biológiai könyvvel a kezemben állok előtte.) Végül összeszedi magát, és velem is kezet ráz.

- Szia, Lucasnak hívnak, itt élek Horvátországban, tizenhét éves vagyok, és tudok magyarul, mert anyukám magyar.

Bakker, fel sem tűnik, hogy magyarul beszél. Hogy lehetek ennyire hülye?! Na, de lendüljünk túl ezen, mert még mindig itt áll velem szemben, és azt hiszem, arra vár, hogy én is bemutatkozzam.

- Szia, Adél vagyok! - mondom, és elgondolkodom, vajon miért adta elő nekem az egész életrajzát.

A hosszú bemutatkozások után, Lucas elvezet minket a szobáinkhoz. A húgom és én a szüleink szomszédjában fogunk lakni. A szobánkban található egy kisebb meg egy nagyobb ágy, így mi jó testvérekhez méltón, össze is veszünk melyik kié legyen.

- Enyém a nagyobb ágy! – mondtam, mert így találtam igazságosnak.
- Nem, az enyém lesz, mert nekem több holmim van! – kontrázik a húgom.
- Jó, de én nagyobb vagyok!
- Jó, akkor aludjunk rajta ketten – jelentette ki, mert tudja, hogy ezt úgysem vállalom be.

- Okés, akkor legyen a tiéd! – adom be a derekam. (De magamban már kieszeltem a tervet, hogyan veszem vissza, ami engem jogosam megillet.)

Ezek után kipakolunk, és elmegyünk vacsorázni. Vacsora után visszatérünk a szobába, és a húgom elmegy vécére. Itt a tökéletes alkalom, hogy visszaszerezem az ágyamat. Gyorsan átpattanok a dolgaimmal együtt, és várom, hogy kijöjjön a mosdóból.

Miközben elégedetten fekszem az ágyamon, egy furcsa dologra leszek figyelmes: valami, egy kicsi, nagyon kicsi madár berepül az ablakon.

Nagyon szeretem az állatokat, ezért nem ijedek meg tőle. Eleinte. Ám mikor közeledik felém, nem ismerem meg, hogy ez milyen madár.

Tollazata lilás-kékes színben játszik. Semmi szokatlan. Ilyen egy papagáj. Nem. Ilyen madár nem létezik!

Miután végzett a vacsorájával, közelebb jön hozzám. Eközben én, mint jó biológia szakos diák, kinyitom az összes madarakkal foglalkozó könyvem, és tanulmányozom őket. Micsoda szerencse, hogy ilyen megszállott vagyok, aki még a szünidőben is magával cipeli a biológiakönyveit! Így könnyen megbizonyosodom róla: ilyen kinézetű madarat még senki nem jegyzett fel sehová. Csak akkor térek magamhoz, mikor kicsiny szárnyas barátom megkocogtatja a fejem búbját. Mintha arra várna, hogy végre rá figyeljek.

Érdekel a vége? Olvasd el itt:

TOSZKÁNAI ANZIX

Búcsúzóul

*Hiába mondanám, nem talállok szavakat;
Örökre visszasírom az itt töltött napokat.
Észre sem vettük, s az idő tovaszállt;
Most kereshetjük a bizonytalan folytatást.*

*Torkon ragad a kegyetlen búcsú,
Mardossa, tépi szelíd lelkeket;
Ezernyi emlék hirtelen rám zúdul,
Mit az iskola falain belül rejteget.*

*Közös nevetések, együtt sírások,
Fejem fölött összecsapnak a hullámok;
Magammal viszem örökre őket,
Az idővel szemben az élmények győznek.*

*Az itt kötött barátságok mindentől megóvnak,
Mint tajtékzó tengeren biztos mentőcsónak;
Hálám mértéke szavakkal leírhatatlan,
Nem fogalmazható meg versben, dalban.*

*Most búcsúzunk, de nem múlik el minden,
Ami a lényeg, megmarad itt benn.
A szívünk mélyére gondosan bezárva
Rejlik lelkünk legszebb boldogsága.*

Nagy Kinga 12.F

TOSZKÁNAI ANZIX

Mi lenne ha újrakezdhetném?

*Talán nem félnék magasan szárnyalni,
Sebesen az ismeretlenbe vágtatni,
Igent mondani minden pillanatnak,
Megélni jó, s rossz oldalát a napnak.*

*Mi lett volna ha más ösvényre lépek,
Ha könnyvek helyett a valóságban élek,
Ha a csend helyett szavakra esküszöm,
Ha tévedéseimet elkerülöm?*

*Nem minden döntésem hibátlan, ez tény.
De ha letagadnám nem az lenne bűntény?
Nem így válnék lelkem börtönőrévé,
Annak kulcsa kezemben nem válna kővé?*

*Mi lenne vajon, ha újrakezdhetném?
Talán más dalokat dúdolna a szél.
De itt suttogom most mielőtt elvész:
Ez az út az enyém, így lettem egész.*

Bogdán Rebeka 12.F

TERMÉSZETKÉPEK

„Meghódítottuk Svájcot”

Nem mindenki mondhatja el magáról, hogy ült már repülőgépen. Azonban az iskolában tanuló zenészek egy elit csoportja már nem tartozik az említett emberek közé.

Április 4-én 14.45-kor indult a **Ritmusvarázs** ütőegyüttes a budapesti János-hegyi repterről Bazel városába. 12 tagja volt csapatunknak ebből 11 dobos volt és mivel köztudottan a dobosok a legveszélyesebb zenészek, ezért tehát joggal mondhatjuk azt, hogy meghódítottuk Svájcot. Elgondolkodtató, hogy kik ezek az elit dobosok. Lehet, hogy az órák közben éppen melletted ül egy a padban! Nézzetek utána mi is ez az együttes! És kik a tagjai!

Na de visszatérve az utazásra, amikor megérkeztünk a reptérre Bazelbe, három ország határán találtuk magunkat. Bazel ugyanis majdnem Németország, Franciaország és Svájc határán található, a reptere pedig még közelebb van az országhatárok metszéspontjához olyannyira, hogy amikor a reptér egyik végéből a másikba átértünk, már több üdvözlő SMS-t is kaptunk a környező országoktól.

Az első nap elmulasztottuk megtapasztalni a svájci ételeket, mivel a mindig jól bevált olasz konyhával vártak minket, spagettivel. A második és a harmadik nap folyamán viszont alkalmunk volt megismerni az elszállásoló családoknál milyen is egy svájci étkezés. Ahogyan én láttam több olyan étel is volt, amit olasz vagy francia szomszédjaitól vett át Svájc. Ilyen volt például a pesto, amit szinte mindenhez ettek. Azonban megkóstolhattuk az igazi svájci **Lindt** csokit és a rendkívül nagy sajt választékukat, amit a házigazdáktól kaptunk.

Már a második napon letudtuk a koncertünket, amivel megmutattuk a helyieknek mennyire hihetetlenül királyak vagyunk. Ezt követően már csak lazulós programokon vettünk részt. Többel között városnézésen, egy zenetörténeti múzeum végigjárásában és ezek mellett még tekézni is elmentünk ahol pizzáztunk is egyet. Bazel nagyon szép és tiszta volt. Az épületek nagy részét gyönyörű festett vagy domborművek borították. A városban szinte minden utcában találtunk egy szépen karbantartott és tisztított kutat, amiből iható víz folyt. Érdekesség, hogy láttunk a belvárosban egy olyan kutat, amiből Január 1-jén, tehát újévkor, víz helyett bor folyik. Ennél a pontnál elhatároztuk, hogy mi még visszatérünk Bazelba.

A negyedik napon érzékeny búcsút vettünk Bazeltól. Majd miután leszálltunk Budapesten a repülővel, elmentünk egy **MALÉV** repülőgép múzeumba, ami pont aktuális volt, mivel az egyik zenészsámunk a **MALÉV** reklámzenéje volt.

Ezek után hazaérkeztünk Pécsre, mindenki visszatért otthonába és én elkezdtem írni ezt a beszámolót!

Czopf Dávid K. 9.G

Kék labda

Kislány voltam, még óvodás, de a babáim a polcon porosodtak. Sohasem érdekelték, nem játszottam velük. Hatalmas udvarunk és kertünk volt, tele élettél. Zöldellő fű, virágzó fák, konyhakert, halastó, baromfik, juhok, kecskék, disznók és egy kutya: Bella.

Messze laktam az óvodától, és a környékünkön nem voltak gyerekek, de ott volt nekem Bella és Samu, a racka kosunk, na meg rengeteg gally és sár, amiből várhat lehetett építeni. Volt homokozóm, kis csúzdám és egy lyukas, kék focilabdám. Bella véletlen kiharapta, így inkább egyedül rugdostam a labdát, nehogy még több helyen eressen.

Nem lakott a közvetlen környezetünkben rokon, csak egy órára tőlünk, de anya így is minimum kétnaponta meglátogatta a dédit, és nap mint nap felhívta. A dédi sokatélt, erős asszony volt. Belülről pont annyira erős, mint amennyire sovány testre törekény. A legtöbbször én is mentem anyával a dédihez, jó volt vele lenni. Otthonában az öregség jellegzetes szaga lakozott.

A dédi jól tartotta magát, de már idős volt, sok búval-bajjal a háta mögött.

Megbetegedett. Sohasem láttam anyámat azelőtt még olyan feldúlnak, mint mikor a dédihez ment az intenzívre. Minden alkalommal szürkébben jött haza. Én nem mehettem be hozzá, és anya nem akart otthon engem a közelgő halál súlyával terhelni, csak annyit tudtam, hogy baj van. De a dédi erős asszony volt! Kijött az intenzívről, viszont már nem bírta magát egyedül, így hozzánk költözött a mi kis vidéki házunkba.

Oxigén-palackra kötötték, de az orvos azt mondta, hogy a szabad levegő jót tesz neki, így mindig kiült a gangra, és a friss levegőn engem figyelt. Közben már első osztályos kisiskolás lettem, és fiús lányként beszippantott magába még jobban a futball világa. Kártyákat gyűjtöttem a focistákról, és mikor fociztam, egy-egy mindig a zsebemben volt, elképzelve azt, hogy ők a csapattársaim.

Egyik alkalommal, egy őszi esős este után, élvezve, hogy minden csupa sár, kimentem ugrálni a pocsolyákba. Miután az összes pocsolya nyálkás, csúszásveszélyes nedvességgé száradt, a földes kocsibeállón újra focizni kezdtem, hiszen nem volt már miben ugrálnom.

A dédi felfigyelt bentről a zajra, ahogy a kapunak rúgom a labdát, és kijött figyelni. Kiült a gangra és pár perc után lassú, kimért, nehézkes léptekkel a kocsibeállóhoz sétált. Én épp a kapunál álltam, mikor elkiáltotta magát, hogy "Passzolj!" Nem felejtettem, ahogy az óriási fenyőfa alatt focizik velem az a kis picinyke asszony. Alig bírta felemelni a lábát a labdáig, és láthatóan küzdelmes volt rúgnia, de ott állt velem, és még gólt is szerzett. Már nem emlékszem, ki nyert, de biztosan nem ő, hiszen, ha vele játszottam mindig én nyertem.

Ezek után még néhányszor focizott velem a dédi, viszont egyre rosszabbul lett, de utolsó leheletét is értünk fújta el. Egyszer csak anyám, olyan szürkén jött értem az iskolába, mint még soha. Tudtam, hogy a dédi már más ligában játszik. Láttam egy mesében, hogy az elhunytak a csillagok az égen. Tudtam, hogy a dédi a legfényesebb közöttük.

Azóta eltelt 10 év, és már Bella és Samu sincs nekem. De itt van nekem az öcsém és Kókusz, a kiskutyám. Fura, de a kék bőrlabda túlélte 10 évet és három költözést. Most már az öcsém és Kókusz játszik vele. Talán majd egyszer elmesélem nekik, hogy mikor még nem voltak, kivel rúgtam a bőrt. Talán elmesélem azt is, hogy mikor már senki sem volt, és mikor még senki sem volt, azon merengtem, hogyha a dédivel játszottam, mindig csak nyertem, hisz az, hogy ott volt velem a kék labdát az édig repítette fel.

